

Proloog

BRAM

Ik ben smoorverliefd op het zusje van mijn beste vriend.

En ik weet precies vanaf welk moment.

Het gebeurde niet de eerste keer dat ik haar zag; toen ontdekte ik dat ze graag een korte broek met sportsokken eronder droeg. Ook niet bij onze tweede ontmoeting, want toen vond ik haar een chagrijnige kattenkop met een uitstraling die je pijn in je ballen bezorgt. Ondanks haar vreselijke humeur vond ik haar knap en interessant, maar van verliefdheid was toen nog geen sprake.

Nee, dat kwam pas veel later. Ik was vierdejaars op de universiteit, zij was tweedejaars. Een nerveuze tweedejaars, die zich door haar vrienden weer eens naar een feest van onze vereniging had laten meeslepen om gedwongen plezier te maken.

Ze was niet op haar gemak, en ik kon mijn ogen niet van haar afhouden terwijl ze stuntelig tegen dronken studenten op botste, over lege bierblikjes struikelde en haar bril hoger op haar neus schoof.

Ze was heel anders dan andere meisjes. Ze was eigenwijs, vervelend intelligent, bijdehand en voor niets en niemand bang. Ze fascineerde me, boeide me, ik wilde weten wat er in dat mooie hoofdje van haar omging.

Ik was vastbesloten erachter te komen.

Die nacht veranderde alles. Misschien kwam het door het bier, of misschien was ik gewoon razend nieuwsgierig naar dat meisje dat niet op haar plek leek, maar ik voelde me tot haar aangetrokken.

Ik beseftte dat ik voor een keuze stond: óf ik bleef naar de oersaaie verhalen van Lauren Connor luisteren, óf ik kwam met mijn kont van de leren bank om een praatje met Julia Westin te maken.

Drie keer raden wat ik deed.

1

BRAM

De meeste mannen zouden nu niet op de liftknop van de elfde verdieping drukken waar het appartement van hun vriend zich bevindt.

Ze zouden met de staart tussen hun benen rechtsomkeert maken, waarschijnlijk zoekend naar manieren om níét mij te hoeven zijn. Vooral nu niet.

Maar ik ben niet zoals andere mannen.

Nooit geweest.

In bepaalde opzichten wel natuurlijk. Ik hou van geld en macht. Het is de reden dat ik veel vastgoed in New York City bezit en mijn fortuin laat groeien met investeringen. Ik ben drieëndertig en ik kan stoppen met werken als ik dat wil. Maar de vastgoedhandel is verslavend, ik hou van de jacht, het speuren naar de beste investeringen.

Ik hou ook van seks. Welke man niet? Ik heb talloze onenightstands gehad en was nooit op zoek naar meer omdat er nooit iemand was aan wie ik me wilde binden... op één vrouw na, maar daar kom ik op terug.

En zoals de meeste mannen hou ik van sport. American football, honkbal, basketbal... Zowel op universiteits- als op profniveau. De Olympische Spelen. Zelfs als je synchronzwemmen aanzet, kijk ik er met liefde naar.

Mijn passie voor sport is trouwens de reden waarom ik hier ben, waarom ik naar het schavot loop, mijn veroordeling tegemoet.

‘Hou de lift tegen, eikel.’ De zangerige Ierse stem van Roark McCool schalt door de lobby en hij steekt zijn grote hand tussen de dicht glijdende liftdeur.

Ik doe geen poging de lift tegen te houden. Zo’n soort vriend ben ik.

Als hij de lift in stapt, bekijkt hij me van top tot teen en grinnikt. Reden nummer één waarom ik de lift niet tegenhield. Zijn blik blijft hangen op het pak met twaalf blikjes bier dat ik onder mijn arm heb. Hij knikt ernaar en vraagt: ‘Dacht je ons te kunnen omkopen met bier?’

We hebben Roark op een van onze feesten in het tweede jaar leren kennen, hij was een uitwisselingsstudent uit Ierland. Toen we ontdekten dat hij iedereen onder de tafel kon drinken en er de volgende dag geen spoor van een kater aan overhield, namen we hem direct op in onze vriendengroep. Hij is op en top Iers en heeft het vurige temperament dat past bij de Guinness die door zijn aderen vloeit.

Trouwens, hoe kun je géén vrienden zijn met iemand die Roark McCool heet? Onmogelijk.

‘Nee hoor, dit is gewoon mijn bijdrage aan de avond.’

‘Denk maar niet dat je eronderuit komt. Een weddenschap is een weddenschap.’

‘Ik weet het.’ Ik onderdruk een glimlach.

Een weddenschap is een weddenschap, en ik hoop dat die gasten me eraan houden, want ik ben iets van plan.

Ik wist meteen dat ik deze weddenschap wilde verliezen. Vanaf het moment dat we de inzet afspraken, stond voor mij vast wie als verliezer van onze fantasy-voetballeague uit de bus zou komen.

Jazeker, deze hotemetoten, die ooit in studentenhuizen woonden maar nu penthouses in Manhattan bezitten, spelen graag fantasy football. Het is onze guilty pleasure waarmee we elke week een paar uur aan de doorlopende en slopende werksleur kunnen ontsnappen.

Elk footballseizoen gaan we met elkaar om de tafel om de inzet te bepalen, onze spelers te kiezen en vervolgens het seizoen te voorspellen. Vroeger speelden we om geld, de winnaar kreeg de

pot, maar toen onze rekeningen leeg waren, besloten we om om interessantere dingen te spelen... zoals opdrachten.

We hebben meer geld en bezittingen dan we nodig hebben, maar ervaringen heb je nooit genoeg.

Daarom wilde ik dit jaar verliezen; dit jaar spelen we om de mooiste ervaring waar we ooit om gespeeld hebben. Natuurlijk liet ik niets merken, ik gruwelde zogenaamd van het idee, maar ik kon niet wachten tot ik zou verliezen.

Ik ga niet liegen, het was niet makkelijk om te verliezen zonder dat het opviel. De afgelopen drie jaar had ik gewonnen, en het was geweldig om mijn vrienden elke week te horen klagen en foeteren terwijl ik het ene na het andere punt binnen harkte. Verliezen was een stuk moeilijker, en er was zelfs een moment, toen mijn verdedigers ineens boven verwachting presteerden, dat ik vreesde dat mijn plan zou mislukken. Maar op de een of andere manier speelde ik het klaar.

Voor het eerst van mijn leven voelde verliezen fantastisch.

We lopen een chic, zwart-wit ingericht appartement binnen dat uitkijkt over hartje Manhattan. In de huiskamer ligt een zacht wit tapijt, en ik denk terug aan alle nachten dat ik met mijn achterwerk omhoog en mijn gezicht omlaag op dat pluizige tapijt knock-out ben gegaan.

We mogen dan barsten van de centen en miljoenenbedrijven runnen, maar dat betekent niet dat we klasse hebben.

Misschien is dat de reden waarom we nooit voor evenementen in de stad worden uitgenodigd.

Met een hand op mijn schouder leidt Roark me door het appartement naar de keuken, waar Rath al een biertje opentrekt om zijn overwinning te vieren.

‘Daar zul je hem hebben!’ roept Rath uit als hij ons ziet. ‘De grote verliezer.’

Ik zet het bier op het aanrecht en zucht diep; ik ben een goede ‘acteur’. Ik moet tenslotte zorgen dat het echt lijkt.

‘Jezus, hoelang blijf je me onder mijn neus wrijven dat ik verloren heb?’ Zie je? Oscarwaardig, ik laat zelfs mijn schouders een beetje hangen.

Rath, de winnaar van dit seizoen, kijkt van Roark naar mij en zegt: ‘Een jaar lang waarschijnlijk, net zoals jij doet als wij verliezen. Jij blijft er ook altijd maar over doorzagen.’

Dat klopt. Ik ben een slechte winnaar.

‘Spaar me alsjeblieft een beetje.’

Rath schudt zijn hoofd. ‘Dacht het niet. Ik heb een koeriersdienst ingeschakeld om je deze maand elke dag aan je wanprestatie te herinneren, voor het geval je het zou vergeten.’

‘Wat nobel van je.’ Ik trek een biertje open en neem een grote slok.

‘Wie stelt Russell Wilson dan ook als reserve op?’ Rath kijkt me hoofdschuddend aan.

Ik kreun. ‘Dat zei ik toch, het was een foutje.’ Maar niet heus. Ik liet de beste man inderdaad op de bank zitten... en schonk vervolgens wat geld aan het kinderziekenhuis dat hij weleens bezoekt omdat hij een inspirerend voorbeeld is en ik hoopte dat een beetje goed karma me zou helpen.

Dat was zo.

Ik loop hoofdschuddend naar de tafel, waarop een schaal nacho’s met guacamole staat. We eten nog als studenten. Bier, nacho’s, pizzabroodjes; meer hebben we niet nodig. Geen enkele man ontgroeit studentenvoer, behalve als hij een vrouw ontmoet die kan koken en hem een stimulans biedt om fatsoenlijk te eten. En we weten allemaal wat voor stimulans ik bedoel.

Ik schep een berg guacamole op een nacho, stop hem in mijn mond, kauw één tel en slik hem door. Mijn vrienden kijken me aan en slaan me met een zelfvoldane glimlach gade. Ik moet een tandje bijzetten: doen alsof ik boos op mezelf ben, hen vernietigend aankijken.

‘Sta me niet zo stom aan te staren. De boodschap is duidelijk: ik heb verloren. Ik zal mijn belofte inlossen, dan houden we erover op.’

Rath loopt naar de tafel en gebaart naar de stoelen. ‘Jongens, tijd om de regels door te nemen, vinden jullie ook niet?’

‘Mee eens.’ Roark gaat achterstevoren op de stoel naast me zitten, met zijn armen op de rugleuning. ‘Bram verlaat dit appartement niet voordat we de afspraak tot op de letter hebben vastgelegd.’

We gedragen ons vaak als een stel kinderachtige idioten, maar in ons hart zijn we zakenmannen; als we een weddenschap sluiten, laten we die vastleggen door advocaten en notarieel bekrachtigen. We hebben alle drie op Yale gezeten en geleerd om gewiekt en genadeloos zaken te doen, en elk jaar passen we die technieken op onze weddenschappen toe. Op die manier weten we zeker dat de verliezer over de brug komt.

Dit jaar stond ik te trappelen om het contract te tekenen.

‘Oké, jongens, zijn jullie er klaar voor?’ Roark wrijft in zijn handen, de arrogante zak. Hij moest eens weten...

‘Kunnen we een extra clausule aan het contract toevoegen?’ vraagt Rath. ‘Namelijk dat hij alles voor ons moet vastleggen?’

Dat gaat niet gebeuren.

‘No way,’ zeg ik. Wat ik van plan ben, wil ik niet vastgelegd hebben.

Rath geeft ons elk een map met het contract, elke bladzijde is gelamineerd. Ik zei toch dat we het officieel aanpakten? ‘De papieren zijn al gelamineerd, dude, dus er kan geen extra clausule worden toegevoegd.’ Als het document gelamineerd is, is de afspraak bezegeld. Letterlijk. ‘Goed, we beginnen op bladzijde één.’ Rath leidt zoals gewoonlijk de bespreking.

Hij is de slimste van ons drieën, de grootste bobo, en altijd al de leider van de groep geweest. Hij is een ballerige, sportieve nerd en zit boordevol ideeën, hij is de knapste kop en de sluwste zakenman. Hij is gevaarlijk, genadeloos en waanzinnig intelligent, wat hem in de zakenwereld dodelijk maakt.

Rath neemt in een paar minuten de regels en bepalingen voor de verliezer door, hij vertelt wat ik aankomende week precies moet doen, dat ik updates moet geven en dat soort bullshit. En dan komt hij bij het leuke gedeelte.

Het lukt me haast niet mijn glimlach te onderdrukken en mijn opwinding te verbergen, maar na lange tijd heb ik nu eindelijk weer een excuus om met Julia Westin te praten.

2

BRAM

Ik wrijf in mijn handen en staar naar Julia's kantoorgebouw, dat uitkijkt over Bryant Park. Ze heeft een klein kantoorje voor zichzelf en haar assistent, maar ze betaalt zich blauw voor deze plek zodat ze haar cliënten fatsoenlijk kan ontvangen.

Ja, haar cliënten.

Ik heb je volgens mij nog niet verteld wat Julia doet.

Ik zal eerst wat meer over haar vertellen.

Julia Westin is net zo slim als haar broer – ik zou zeggen slimmer, maar Rath spreekt dat tegen – en verlegen, en als je een sandwich voor haar neerzet, werkt ze hem naar binnen alsof ze aan een wedstrijd hotdogs eten meedoet. Ze schuift hem zo naar binnen. Ze heeft een PhD in gedragswetenschappen en is apetrots op haar titel; sommige mensen noemen haar Doctor Love. De afgelopen acht jaar heeft ze besteed aan het ontwikkelen van een programma genaamd *Wat is jouw kleur?*

Ben je geïntrigeerd? Terecht.

Ze heeft de datingwereld ingedeeld in zes hoofdkleuren en heeft bepaald welke bij elkaar passen. Om het in leken taal te zeggen: ze heeft een datingprogramma ontwikkeld voor slimme, verlegen meisjes zoals zijzelf die hulp nodig hebben bij het vinden van een man met een interessegebied dat verder reikt dan vies ambachtelijk gebrouwen bier en videospelletjes. Ze helpt vrouwen bij het vinden van een wereldse man, een man met klasse en verfijning. Een man die door het andere geslacht intellectueel uitgedaagd wil worden.

Ik weet wat je denkt: Bram, jij bent het tegenovergestelde van een man met klasse en verfijning.

Dat weet ik zelf ook wel.

Maar hé, ik draag dure kostuums, ik heb de hele wereld over gereisd en ik ben bovendien niet van plan met een andere vrouw te daten dan Doctor Love zelf.

Dus wat was de weddenschap, vraag je? Snap je het nog niet?

Roark, de klootzak van de groep, kwam met het briljante idee dat de verliezer moet proberen via Julia's datingprogramma de liefde te vinden. Voor ons als gezworen vrijgezellen was dit een vreselijk vooruitzicht. Althans... voor sommigen van ons.

Vorig jaar was de opdracht voor de verliezer ook niet mals: een maand lang bikramyogales volgen en daarbij een legging dragen. Godzijdank heb ik toen niet verloren. Rath stortte zich erin alsof hij een professionele yogi was en hij werd een stuk soepeler in de heupen, wat volgens hem zijn seksleven ongelooflijk heeft verbeterd. Hij kan nu harder stoten zonder kramp te krijgen, of zo.

In de lift naar de negenenzestigste verdieping – de ironie van dat getal ontgaat me niet – voel ik me onverwacht nerveus.

Om te beginnen weet Julia niet dat ik bij haar kom om 'de liefde te vinden'.

Ze heeft ook geen idee dat ik niet van plan ben om verliefd te worden op een van de matches die ze voor me vindt.

En daarnaast... ik heb haar al een halfjaar niet gezien, dus ze zal wel even opkijken van dit onverwachte bezoekje.

Ping.

De liftdeuren gaan open en ik sla links af naar een deur waar in kleurige letters op staat: **WAT IS JOUW KLEUR?**

Een glimlachje speelt om mijn lippen als ik het kantoor binnenloop.

De meubels in haar kantoor – stoelen, een salontafel en een bureau – zijn wit en aan de witte muren hangen vierkante witte lijsten met een kleur erin. Boven de vierkanten staat in koeienletters **HET DATINGSPECTRUM**, een kleine hint naar waar *Wat is jouw kleur?* om draait.

Ik ken Julia al sinds dit programma nog maar een idee was, en het vervult mijn hart met trots dat het tot zo'n succes is uitgegroeid.

'Kan ik je helpen?' vraagt Anita, Julia's assistente, terwijl ze uit de pantry naar haar bureau loopt. 'Heb je een afspraak?'

Ik steek een hand in mijn broekzak en schud mijn hoofd. 'Nee, maar als je tegen Julia zegt dat Bram Scott haar wil spreken, maakt ze vast wel even tijd.' Ik geef haar een knipoog en wacht.

Anita kijkt me argwanend aan, waarom begrijp ik niet, want ik heb haar al vaker ontmoet, en vervolgens pakt ze de telefoon. 'Julia, er is ene Bram Scott voor je.' Anita knikt. 'Oké.' Ze hangt op. 'Je mag doorlopen.' Anita wijst naar Julia's kantoor.

'Dank je wel.' Ik knik en knipoog nog eens naar haar, en loop dan naar Julia's kantoor.

Nonchalant en zelfverzekerd doe ik de deur open, maar als mijn blik op Julia valt, moet ik even slikken.

God. Allemachtig. Mijn hart slaat op hol.

Ze kijkt omlaag, haar vingers vliegen over haar toetsenbord, op haar gezicht staat de concentreerde uitdrukking die ik zo goed van haar ken. Ik ken die frons tussen haar ogen, de peinzende blik achter het brede montuur.

Ze kijkt naar haar beeldscherm en leunt naar voren zodat haar blouse iets wijkt tussen de knoopjes. Vanuit de juiste hoek – dat wil zeggen iets lager en naar links – had ik kunnen zien welke kleur haar ongetwijfeld sexy kanten bh is. En onder haar zwarte rok draagt ze vast een bijpassend slipje, want ze is tenslotte een dame met stijl.

Tevreden met haar werk recht ze haar rug en kijkt in mijn richting terwijl ik de deur achter me in het slot laat vallen.

Haar blauwe ogen fonkelen achter haar bril, die ze met keurig gemanicuurde vingers hoger op haar neus schuift. Ze draagt nooit gekleurde nagellak, tenminste niet sinds ik haar ken. Ze gebruikt altijd een nude tint. Ik vroeg haar ooit waarom ze ze niet roze lakte, en haar antwoord was dat ze geen zin had om bij elke outfit nieuwe nagellak op te doen. Nude was gemakkelijk.